

Vec C-683/18

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

6. november 2018

Vnútroštátny súd:

Bundesgerichtshof

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

20. september 2018

Žalobkyňa:

Elsevier Inc.

Žalovaná:

Cyando AG

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o zdržanie sa ďalšieho porušovania a o náhradu ujmy vyplývajúcej z porušenia autorských práv

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad práva Únie, článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. a) Uskutočňuje prevádzkovateľ zdieľanej hosťiteľskej služby, prostredníctvom ktorej používatelia sprístupňujú verejnosti súbory s obsahmi chránenými autorským právom bez súhlasu nositeľov práv, verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ak
 - proces nahrávania prebieha automaticky a bez predchádzajúceho nahliadnutia alebo kontroly prevádzkovateľa,
 - prevádzkovateľ v užívateľských podmienkach upozorňuje na to, že je zakázané umiestňovať obsahy porušujúce autorské práva,
 - prostredníctvom poskytovania služby dosahuje príjmy,
 - služba sa využíva na zákonné účely, ale prevádzkovateľ vie o tom, že je dostupné veľké množstvo obsahov porušujúcich autorské práva (viac ako 9 500 diel),
 - prevádzkovateľ neposkytuje informácie o obsahu, ani príslušnú vyhľadávaciu funkciu, ale ním sprístupnené neobmedzené odkazy na sťahovanie umiestňujú na internet tretie strany v podobe hromadných odkazov, ktoré obsahujú informácie o obsahu súborov a umožňujú vyhľadávanie konkrétnych obsahov,
 - prostredníctvom systému odmien za stiahnutia, ktorý závisí od dopytu, motivuje k sťahovaniu obsahov chránených autorským právom, ktoré by inak používatelia získali výlučne za odplatu
- a
 - poskytnutím možnosti anonymného nahrávania súborov sa zvyšuje pravdepodobnosť, že používatelia nebudú potrestaní za porušenia autorských práv?

- b) Zmení sa takéto posúdenie v prípade, ak sa prostredníctvom zdieľanej hosťiteľskej služby sprístupňuje z celkového počtu použítí 90 až 96 % ponúk porušujúcich autorské práva?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Patrí činnosť prevádzkovateľa zdieľanej hosťiteľskej služby za okolností opísaných v prvej otázke do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31/ES?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Musí sa skutočná vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách a uvedomovanie si skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31/ES, vzťahovať na konkrétne nezákonné činnosti alebo informácie?

4. Ďalej v prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Je zlučiteľné s článkom 8 ods. 3 smernice 2001/29/ES, ak nositeľ práv môže požiadať o vydanie súdneho príkazu proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií poskytnutých používateľom a ktorú používateľ využil za účelom porušenia autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu práv?

5. V prípade zápornej odpovede na prvú a druhú otázku:

Má sa prevádzkovateľ zdieľanej hosťiteľskej služby za okolností opísaných v prvej otázke považovať za porušiteľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48/ES?

6. V prípade kladnej odpovede na piatu otázku:

Možno povinnosť takéhoto porušiteľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice 2004/48/ES podmieniť tým, aby porušiteľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu k porušeniu tretej strany a aby vedel alebo s ohľadom na existujúce dôvody musel vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv?

Uvedené predpisy práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, najmä články 3 a 8

Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), najmä články 14 a 15

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, najmä články 11 a 13

Uvedené vnútroštátne predpisy

Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Zákon o autorských právach a s nimi súvisiacich právach, ďalej len „autorský zákon“ alebo „UrhG“), najmä § 97, § 99, § 101 a § 102a

Telemediengesetz (zákon o elektronických komunikačných prostriedkoch, ďalej len „TMG“), najmä § 10

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Žalobkyňa je medzinárodným odborným vydavateľstvom a majiteľkou výhradných užívacích práv k dielam.
- 2 Žalovaná prevádzkuje zdieľanú hosťovskú službu „uploaded“, ktorú je možné načítať prostredníctvom internetových stránok uploaded.net, uploaded.to a ul.to. Táto služba poskytuje každému bezplatne úložný priestor pre nahrávanie súborov s ľubovoľným obsahom. Pre každý nahraný súbor vytvorí žalovaná automaticky elektronický odkaz (odkaz na sťahovanie) na dátovom úložnom priestore a automaticky ho oznámi používateľovi. Žalovaná neponúka v súvislosti s uloženými súborami ani informácie o obsahu, ani príslušnú vyhľadávaciu funkciu. Používatelia však môžu odkazy na sťahovanie umiestňovať na internete v podobe takzvaných hromadných odkazov. Tieto hromadné odkazy ponúkajú tretie strany a poskytujú informácie o obsahu súborov uložených v službe žalovanej. Takýmto spôsobom môžu iní užívatelia získať prístup k súborom uloženým na serveroch žalovanej.
- 3 Sťahovanie súborov z platformy žalovanej je do istého objemu bezplatné. Platiaci používatelia získajú väčší sťahovací priestor s vyššou rýchlosťou sťahovania. Žalovaná platí používateľom, ktorí nahrávajú súbory, odmeny za stiahnutia. Za 1 000 stiahnutí zaplatí žalovaná používateľom sumu až do výšky 40 eur.
- 4 Služba žalovanej sa využíva jednak na zákonné účely a jednak spôsobom porušujúcim autorské práva tretích strán. Žalovanej bol už aj v minulosti doručený veľký počet oznámení o dostupnosti obsahov porušujúcich práva, ktoré jej adresovali poskytovatelia služieb poverení nositeľmi práv. Bolo jej oznámených viac ako 9 500 diel, ku ktorým boli približne na 800 internetových stranách, ktoré žalovaná poznala (hromadné odkazy, blogy, fóra), umiestnené odkazy porušujúce

autorské práva, ktorých počet neustále narastá. Podľa všeobecných obchodných podmienok žalovanej sa používateľom zakazuje dopúšťať sa prostredníctvom platformy žalovanej porušení autorských práv.

- 5 Žalobkyňa sa domnieva, že boli porušené jej užívacie práva k niektorým dielam. Vo svojej žalobe si voči žalovanej v prvom rade ako voči páchatel'ke, subsidiárne ako voči zúčastnenej osobe a ďalej subsidiárne ako voči „Störerin“ (narušiteľka) porušujúcej autorské práva, uplatňuje nárok na zdržanie sa ďalšieho porušovania, poskytnutie informácií a žiada o určenie jej povinnosti nahradiť ujmu.
- 6 Odvolací súd vydal voči žalovanej, ako voči „Störerin“ (narušiteľka) v zmysle subsidiárneho návrhu, súdny príkaz zakazujúci ďalšie porušovanie v súvislosti s tromi dielami a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Svojím opravným prostriedkom „Revision“ si žalobkyňa aj naďalej uplatňuje svoje žalobné nároky.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 7 Podobne ako v konaní vo veci samej týkajúcom sa súbežne predkladaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania vedeného vo veci C-682/18, závisí úspech opravného prostriedku žalobkyne „Revision“ od toho, či sa má správanie žalovanej s ohľadom na zistené okolnosti v spornom prípade považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 (**v tejto súvislosti pozri prvú prejudiciálnu otázku**). V prípade zápornej odpovede vzniká otázka, či konanie žalovanej patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (**v tejto súvislosti pozri druhú prejudiciálnu otázku**). Ak je odpoveď na túto otázku kladná, vzniká ďalšia otázka, či skutočná vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách a uvedomenie si skutočností alebo okolností, z ktorých vyplýva nezákonná činnosť alebo informácie, sa musí v súlade s článkom 14 ods. 1 smernice 2000/31 vzťahovať na konkrétne nezákonné činnosti alebo informácie. (**v tejto súvislosti pozri tretiu prejudiciálnu otázku**). Potom je teda otázne, či je zlučiteľné s článkom 8 ods. 3 smernice 2001/29, ak nositeľ práv môže požiadať o vydanie súdneho príkazu proti poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií umiestnených používateľom a ktorú používateľ využil za účelom porušenia autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv, iba vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv došlo opäť k takémuto porušeniu práv (**v tejto súvislosti pozri štvrtú prejudiciálnu otázku**).
- 8 V rozsahu, v akom konanie žalovanej nepovažuje za verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a nepatrí ani do pôsobnosti smernice článku 14 ods. 1 smernice 2000/31, vzniká otázka, či sa má žalovaná považovať zároveň za porušiteľa v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48 (**v tejto súvislosti pozri piatu prejudiciálnu otázku**). V prípade kladnej odpovede na túto otázku je sporné, či povinnosť takéhoto porušiteľa nahradiť ujmu v zmysle článku 13 ods. 1 smernice 2004/48 možno podmieniť tým, aby porušiteľ konal úmyselne jednak vo vzťahu k svojmu vlastnému porušeniu a jednak vo vzťahu

k porušeniu tretej strany a aby vedel resp. s ohľadom na existujúce dôvody musel vedieť, že používatelia využívajú platformu na konkrétne porušovania práv (v tejto súvislosti pozri šiestu prejudiciálnu otázku).

O prvej prejudiciálnej otázke

- 9 Keďže v prípade práv na verejný prenos v podobe sprístupňovania verejnosti, ktoré si uplatňuje žalobkyňa, ide o harmonizované právo podľa článku 3 ods. 1 a 2 písm. a) a b) smernice 2001/29, musia sa príslušné ustanovenia nemeckého autorského zákona vykladať v súlade so smernicou.
- 10 Pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 si vyžaduje individuálne posúdenie, v rámci ktorého sa musí prihliadať na množstvo ďalších kritérií. Spomedzi týchto kritérií Súdny dvor zdôraznil predovšetkým nezastupiteľnú úlohu, ktorú zohráva používateľ a vedomú povahu jeho konania (pozri naposledy rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, body 23 až 26).
- 11 Či sa činnosť žalovanej má s ohľadom na zistené okolnosti v spore vo veci samej považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, vyvoláva pochybnosti.
- 12 Z hľadiska kritéria nezastupiteľnej úlohy používateľa a jeho úmyselného konania si verejný prenos vyžaduje, aby si používateľ plne uvedomoval dôsledky svojho správania, teda aby konal úmyselne a cielene, s cieľom sprístupniť chránené dielo alebo iný chránený výkon tretím osobám, pričom nie je rozhodujúce, či tretie osoby túto možnosť využijú (pozri rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 31).
- 13 Použitie kritérií vytvorených Súdny dvorom podporuje predpoklad o nezastupiteľnej úlohe žalovanej. Uplatneniu domnienky o nezastupiteľnej úlohe síce nebráni, že žalovaná neumiestnila tieto obsahy sama, ale tretím stranám prostredníctvom prístupu k zdieľanej hosťiteľskej službe umožnila, aby sprístupnili používateľom portálu obsahy, medzi ktorými sa môžu nachádzať aj obsahy porušujúce autorské práva (pozri rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 36). Žalovaná koná aj z cieľom dosiahnuť zisk, pretože z poskytovania služby pre ňu vyplývajú príjmy. Prijatie predpokladu o nezastupiteľnej úlohe si však vyžaduje, aby osoba konala s plným vedomím dôsledkov konania vrátane vedomia o chýbajúcom súhlase nositeľa práv (pozri rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, bod 41). Žalovaná síce až do okamihu, keď ju nositeľ práv upozorní, nevie o dostupnosti obsahov porušujúcich autorské práva, pretože súbory sprístupňované v rámci jej služby nahrávajú tretie osoby. Taktiež vo svojich užívateľských podmienkach upozorňuje používateľov na to, že umiestnenie obsahov porušujúcich práva nie je dovolené. Žalovaná však vie o tom, že v rámci jej služby sú vo veľkej miere dostupné obsahy porušujúce autorské práva. Zároveň s ohľadom na štruktúru jej systému odmien žalovaná prostredníctvom sprístupňovania neobmedzených

odkazov na sťahovanie a možnosti anonymného využívania jej služby zvyšuje riziko porušujúceho používania.

O druhej prejudiciálnej otázke

- 14 Ponuka internetovej platformy slúžiacej na uchovávanie informácií tretími stranami siete ako hosťiteľská služba v zásade nepatrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (pozri rozsudok zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 27). Privilegované posudzovanie zodpovednosti podľa článku 14 ods. 1 smernice 200/31 sa však na takéhoto hosťiteľského poskytovateľa neuplatní, ak sa takýto poskytovateľ neobmedzí na neutrálne poskytnutie služby prostredníctvom čisto technického a automatického spracovávanía údajov poskytnutých jeho zákazníkmi, ale má aktívnu úlohu takej povahy, že by mohol tieto údaje spoznať alebo mať nad nimi kontrolu (pozri v tejto súvislosti rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal, C-324/09, EU:C:2011:474, body 112 až 116).
- 15 Vzniká otázka týkajúca sa práva Únie, ktorú je potrebné objasniť, či žalovaná aj s ohľadom na ostatné okolnosti sporného prípadu (pozri prvú prejudiciálnu otázku) mala takú aktívnu úlohu, ktorá bráni uplatneniu článku 14 ods. 1 smernice 2000/31.

O tretej prejudiciálnej otázke

- 16 Podľa senátu treba na tretiu otázku odpovedať kladne. Nestačí, ak poskytovateľ vo všeobecnosti vie alebo si uvedomuje tú skutočnosť, že jeho služby sa využívajú na nešpecifikované nezákonné činnosti. Tento záver vplýva už zo znenia právnej úpravy a použitia niektorých článkov definujúcich nezákonnú činnosť alebo nezákonné informácie. Uvedené vyplýva aj z toho, že poskytovateľ si môže splniť svoju povinnosť odstrániť alebo znemožniť prístup k nezákonnej informácii bezodkladne po tom, čo ju zistí alebo si ju uvedomí (článok 14 ods. 1 písm. b) smernice 2000/31) len vtedy, ak ide o konkrétnu informáciu. Upozornenie na porušenie práva musí byť preto natoľko konkrétne, aby adresát mohol porušenie práva zistiť jednoducho a bez akéhokoľvek právneho alebo skutkového preskúmania. V prípade uplatnenia práv vyplývajúcich z autorskej ochrany je teda potrebné identifikovať chránené dielo alebo chránený výkon a popísať namietaný spôsob porušenia a tiež uviesť dostatočne jasné skutočnosti odôvodňujúce autorské právo dotknutej osoby.

O štvrtej prejudiciálnej otázke

- 17 Podľa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.

- 18 Voči každému, kto nie je páchatelom alebo zúčastnenou osobou, a akýmkoľvek spôsobom vedome prispeje k porušeniu chráneného právneho záujmu, si možno uplatniť nároky ako voči „Störer“ (narušiteľovi). Takáto zodpovednosť predpokladá porušenie povinností konať, ktorých rozsah sa stanoví s ohľadom na to, čo možno v jednotlivom prípade považovať za primerané. Ak je „Störer“ (narušiteľ) poskytovateľ služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií poskytnutých používateľmi, možno mu v súlade s judikatúrou Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) v zásade súdnym zákazom nariadiť zdržať sa ďalšieho porušovania až vtedy, ak po predchádzajúcom upozornení na jednoznačné porušenie práv opätovne došlo k takémuto porušeniu.
- 19 Podľa názoru senátu je na štvrtú prejudiciálnu otázku potrebné odpovedať kladne. Poskytovateľovi služieb, ktorého služba spočíva v uchovávaní informácií poskytnutých používateľmi, nemožno podľa článku 15 ods. 1 smernice uložiť žiadnu všeobecnú povinnosť, aby monitoroval informácie, ktoré uchováva a aby aktívne zisťoval okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť. Okrem toho takýto poskytovateľ služieb podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 nezodpovedá za informácie uložené na žiadosť používateľa, ak nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie alebo b) po zistení alebo uvedení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám. V zmysle vyššie uvedeného prevádzkovateľ internetovej platformy slúžiacej na uchovávanie informácií poskytnutých tretími stranami, ktorý nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách, neručí ani za opomenutie.

O piatej prejudiciálnej otázke

- 20 Smernica 2004/48, ktorá sa v zmysle svojho článku 2 ods. 1 uplatní na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom Únie alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu, platí bez ohľadu na články 2 až 6 a článok 8 smernice 2001/29 (článok 2 ods. 2 smernice 2004/48) a nie je ňou dotknuté ustanovenie článkov 12 až 15 smernice 2000/31 (článok 2 ods. 3 smernice 2004/48). Táto smernica rozlišuje medzi porušiteľom a sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva (pozri články 11 a 13 smernice). Takíto sprostredkovatelia sa v rozsahu, v akom ich služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva, označujú v článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 ako sprostredkovatelia a v prípade, ak ich služby spočívajú v uchovávaní informácií umiestnených používateľom, sa v článku 14 ods. 3 smernice 2000/31 označujú ako poskytovatelia služieb.
- 21 Ak sa konanie žalovanej považuje za verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, musí sa žalovaná posúdiť ako porušiteľ v zmysle smernice 2004/48, voči ktorému možno vydať súdny príkaz zakazujúci ďalšie porušovanie (článok 11 prvá veta smernice 2004/48; § 97 od. 1 UrhG), nariadiť povinnosť

nahradiť ujmu (článok 13 ods. 1 smernice 2004/48; § 97 ods. 2 UrhG) a vymáhať zisk (článok 13 ods. 2 smernice 2004/48; § 102a UrhG). Ak konanie žalovanej patrí do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31, je žalovanú potrebné považovať za sprostredkovateľa podľa smernice 2004/48, ktorého zodpovednosť je vylúčená v prípade, ak sú splnené podmienky upravené v písm. a) a b) tohto ustanovenia a ktorý by inak zodpovedal ako porušovateľ.

- 22 Je sporné, či sa má žalovaná považovať za porušiteľa v zmysle smernice 2004/48, ktorý zodpovedá okrem vydania súdneho príkazu zakazujúceho ďalšie porušovanie aj za povinnosť nahradiť ujmu a vymáhať zisk, ak jej konanie nemožno posúdiť ako verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a nepatrí ani do pôsobnosti článku 14 smernice 2000/31. Podľa senátu je na túto otázku potrebné odpovedať kladne, pretože ten, kto sa podieľa na porušení, musí mať podľa smernice 2004/48 buď postavenie sprostredkovateľa alebo porušiteľa a teda môže byť porušiteľom len vtedy, ak sa jeho účasť neobmedzuje len na ponuku služieb, ktoré tretie strany využijú na porušenie práva duševného vlastníctva. Z toho vyplýva, že za porušiteľa sa nepovažuje len používateľ, ktorý má nezastupiteľnú úlohu pri verejnom prenose a koná s plným vedomím dôsledkov svojho konania, teda úmyselne a cielene, aby tretím stranám umožnil prístup k chránenému dielu alebo chránenému výkonu, ale porušiteľom je podľa senátu naopak práve poskytovateľ služieb, ktorý sa v prípade verejného prenosu prostredníctvom jeho používateľov jeho platformy neobmedzí len na neutrálnu úlohu, ale vystupuje aktívne.

O šiestej prejudiciálnej otázke

- 23 Podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 zabezpečia členské štáty, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním [vedome], alebo s dostatočným dôvodom preto, aby o tom vedel, zaplatiť vlastníčkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.
- 24 Podľa § 97 ods. 2 prvej vety UrhG je ten, kto neoprávnene poruší autorské právo alebo iné právo chránené podľa autorského zákona, povinný nahradiť poškodenému ujmu spôsobenú týmto porušením, ak koná úmyselne alebo nedbanlivo. Otázka, či osoba zodpovedá podľa súkromnoprávných predpisov za spáchaný delikt, akým je napríklad porušenie chráneného práva, ako páchatel' alebo ako spolupáchatel', sa s ohľadom na judikatúru Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) posudzuje spravidla podľa zásad vyvinutých v oblasti trestného práva. V prípade žalovanej, ktorá sa má v zmysle článku 11 prvej vety a článku 13 smernice 2004/48 považovať za porušiteľa, pretože pri porušení práv žalobkyne používateľmi jej platformy zohrávala aktívnu úlohu, prichádza s ohľadom na tieto zásady do úvahy zodpovednosť pomocníka. Za pomocníka sa považuje ten, kto inému úmyselne poskytol pomoc pri spáchaní úmyselného nezákonného skutku.

- 25 Následne vzniká otázka, či povinnosť takehoto porušovateľa nahradiť ujmu podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 možno podmieniť tým, aby porušovateľ konal úmyselne jednak s ohľadom na jeho vlastné nezákonné konanie, a jednak s ohľadom na nezákonné konanie tretej strany.
- 26 Je možné, že aj v prípade takýchto skutkových okolností musí pre vznik nároku na náhradu ujmy podľa článku 13 ods. 1 prvej vety smernice 2004/48 stačiť, aby bol porušiteľ vzhľadom na existujúce dôvody povinný vedieť, že sa dopustil porušenia. Potom by prichádzala do úvahy zodpovednosť pomocníkov za náhradu ujmy už aj v prípade nedbanlivosti. Zodpovednosť poskytovateľa služieb, ktorý má aktívnu úlohu, by teda bola prísnejšia ako zodpovednosť poskytovateľa služieb, ktorý prijme neutrálnu úlohu a uplatní sa naňho pôsobnosť článku 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31, a ktorého zodpovednosť si v súlade s článkom 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31 vyžaduje skutočnú vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách.
- 27 Ďalej vzniká otázka, aké požiadavky sa majú klásť na úmysel resp. na nedbanlivosť porušiteľa (ak postačuje), s ohľadom na porušujúce konanie tretích strán. Aj podľa judikatúry Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) sa na strane spolupáchateľa vyžaduje v súvislosti s hlavným skutkom tretej strany aspoň podmienený úmysel, ktorý sa musí vzťahovať aj na vedomosť o nezákonnosti. Úmysel a uvedomovanie si nezákonnosti konania sa pritom musia týkať konkrétneho hlavného skutku. Pre uplatnenie zodpovednosti prevádzkovateľa internetovej platformy, ako spolupáchateľa, za náhradu ujmy teda nestačí, aby prevádzkovateľ vedel, že používatelia využívajú platformu na porušovanie práv duševného vlastníctva, ak sa takáto vedomosť netýka konkrétneho porušenia práv.
- 28 Súdny dvor považoval v rozsudkoch z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, bod 50) a zo 14. júna 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, bod 45) za dostatočné, aby sa žalovaní v týchto konaniach vedome dopustili nebezpečného konania a vo všeobecnosti počítali s nezákonnými použitiami. Ak by pre vznik nároku na náhradu ujmy voči poskytovateľovi služieb, ktorý plní aktívnu úlohu stačilo, že mal len všeobecnú vedomosť alebo že existovali dôvody, na základe ktorých musel vedieť o porušovaní práv na platforme, bola by jeho zodpovednosť prísnejšia aj v porovnaní so zodpovednosťou poskytovateľa služieb, ktorý má neutrálnu úlohu, na ktorého sa z tohto dôvodu uplatní pôsobnosť článku 14 smernice 2000/31.